

ГАЛИНА ВДОВИЧЕНКО

36:6
КОТІВ-

КОМПАНЬЙОНІВ

НАМАЛЮВАЛА
НАТАЛКА ГАЙДА

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2019

ВСТУП

Чий це будиночок на околиці міста?

Два входи, два ганки, два газони обабіч. Довкола живопліт. Кущики висаджені навіть між двома сходами, що ведуть до двох дверей.

Хто тут живе?

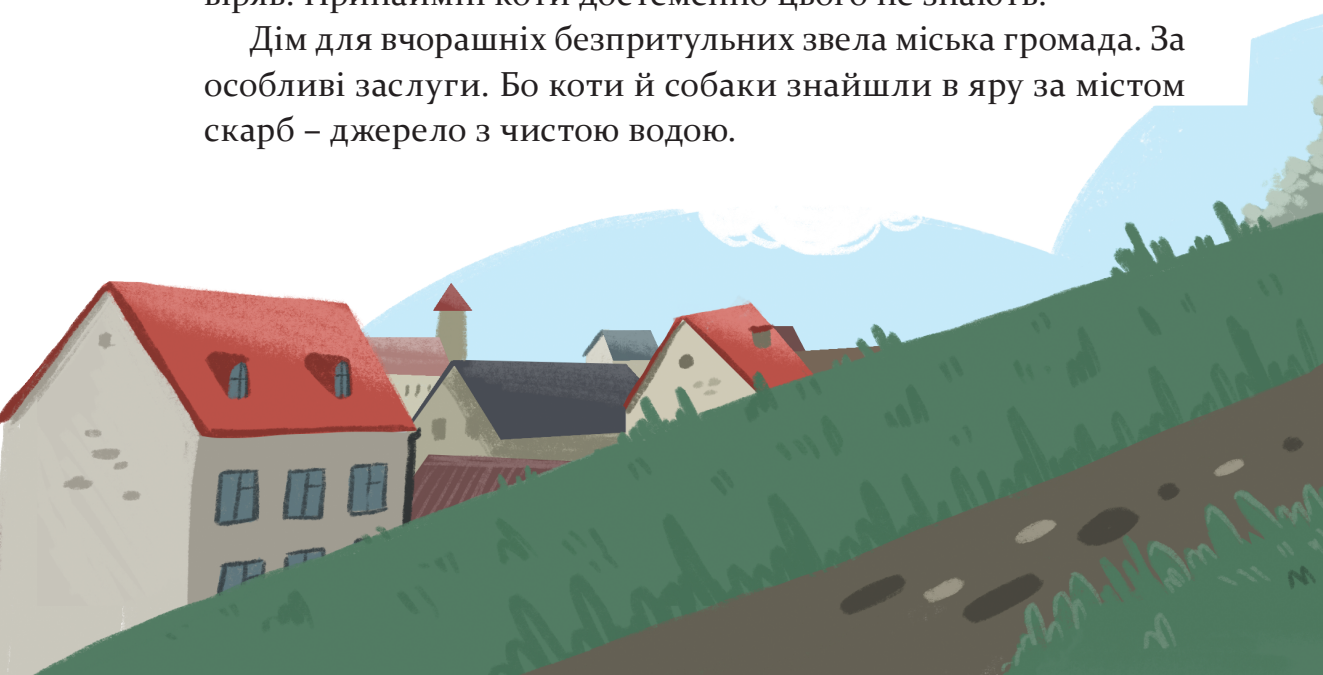
Та ж ясно, що сусіди: над одними сходами на вивісці – життєрадісна собача морда, над іншими – портрет усміхненого кота.

Дім котів і собак.

Спільний дім, завбачливо розділений навпіл. Для комфорту, вважають собаки. І задля безпеки, сподіваються коти. Щоб уникнути напруження й імовірних провокацій, погоджуються собаки. Щоб люди не казали: живуть як кіт із собакою, доповнюють коти.

У цій оселі віднедавна мешкають 36 і 6 котів і кілька десятків собак. Якщо вірити чуткам – 99 і 9. Але ж ніхто не перевіряв. Принаймні коти достеменно цього не знають.

Дім для вчорашніх безпритульних звела міська громада. За особливі заслуги. Бо коти й собаки знайшли в яру за містом скарб – джерело з чистою водою.

Над входом на котячу половину біліє оголошення.
Одразу видно, хто писав.

Коти з'юрбилися біля оголошення, вони щойно повернулися з роботи в кав'ярні «36 і 6 котів», втомлені й голодні. А тут таке. Які ще збори?!

– Шото я нічо не поняв, – одним оком приглядається до написаного Кутузов.

– Бу-бу-бу-бу-бу... – чухає лапою за вухом Бубуляк.

Що це, справді, за ініціативна група, в якій немає жодного кота? Що сталося? Яка причина зборів?

Кутузов кинув оком на собачий вхід – там теж видніє оголошення. Таке саме.

– Знову якась дурня собача! – махнув лапою одноокий кіт і посунув через поріг.

– Лапи!!!

Чистюх стоїть у дверях і всім нагадує:

– Кому кажу: витирайте лапи!

Він сьогодні черговий з прибирання, пильнує, щоб у домі було чисто.

Кілька днів тому вже оголошували збори. Зі собачої комори тоді зникли запаси продуктів. На папірці над дверима було написано: «Загальні збори з приводу підозрілого зникнення в спільному Домі собачого сухого корму». Обурений натяками Кутузов гасав довкола будівлі, котячою та собачою територіями, зухвало перестрибував через живопліт і несамото волав:

– Треба пильнувати свої речі й харчі! Сухий собачий корм, ага! Велика спокуса! Усі знають, чим він загрожує! З'ївши його, коти перетворилися б на зграю котопсів! Воно вам нада?!

Назрівав скандал. Однак обійшлося, бо то було просто непорозуміння. З'ясувалося, що руда псиця Уна прибирала в собачій господарській частині і тимчасово перенесла харчові запаси в інше місце. Корм знайшовся – збори скасували. А тепер?... Що знову сталося?

РОЗДІЛ 1

Собаки – пунктуальні створіння. За кілька хвилин до 19-ї години вони вже зібралися на своїй половині вітальні, посідали півколом і мовчки позирали на стінний годинник.

У котів тим часом тривала вечерея. Чергові кухарі Ковбасюк і Сордель приготували рибні котлети і сподівалися на зливу компліментів, однак усі їли поспіхом і без розмов.

За п'ять хвилин до початку під незадоволені собачі погляди ввійшли кішечки-жоржинки, всі восьмеро одна за одною: Іветта, Лізетта, Мюзетта, Жанетта, Жоржетта, Кларетта і Колетта з Марієттою. Перегнавши їх, попереду всілися малюки. Правду кажучи, не такі вже й малюки. Лапки довгі, мордочки витягнуті, ще трошки – і можна буде називати їх підлітками.

А ось і кольорові коти. Коментатор-Чорний кіт, видивившись колегу поміж собак, скинув лапу, вітаючись із Базікалом Чорним Джеком. Обрав собі таке місце у вітальні, щоб звідти всіх тримати на оці. Обмінялися з Базікалом жартівливими жестами: хто нині коментуватиме події – я чи ти?

Застигли в задумі Рудий і Білий-Альбінос. За ними сховався репер Сірій, нахилився вперед, щоб бути непомітним, ще й навушники почепив – музику слухає. Йому геть нецікаво, яка така нагальна справа всіх сюди покликала, але сказано прийти, то він і заявився.

Мурр-нявв – це Мурчик із Нявчиком щось стиха обговорюють. Сплюх бореться зі сном. Ще трошки треба потерпіти. Ось почнуться збори – Сплюх очі заплющить, морду лапкою підіпре й вдаватиме, що запав у глибокі роздуми... Головне – не хропіти.

Вразливий Беркиць косує оком на собак. Зазвичай їхні шляхи не перетинаються. Він уникає сусідів, береже нервову систему. А от Бровчикові хоч би хни. Сміливо посунув на собачу половину вітальні, сів поруч із Бровком – перемовляються, регочуть. Бровчик і Бровко – друзяки! Їм є про що потеревенити, ворущачи бровами. Вони щодня спілкуються.

Увага Чистюха прикута до великого, на всю стіну, вікна. Що там за цяточки й патьоки?

– Годилося б вікна помити! – обертається той до котів, а тоді й до собак. – Усеньке скло захляпане дощем!

Ніхто не відповідає. Вдають, що не почули. Недавно ж вікна мили! Скільки можна!

– На кого чекаємо? – озивається нарешті Черчиль, той що Не-зовсім-бульдог.

